

Η Εκκλησία στον Αγώνα του ' 40 - Θείες Λειτουργίες κάτω από τις.... βόμβες

/ [Επικαιρότητα](#)

Περίοπτη θέση μέσα στην πολλαπλή προσφορά της Εκκλησίας στον Αγώνα του ' 40 κατέχει ή δράση των στρατιωτικών ιερέων στο μέτωπο. Δεκάδες ιερείς φορώντας το χακί διέσχισαν τη γραμμή του πυρός, παρηγορώντας τους τραυματίες και σκορπώντας τόν ενθουσιασμό μέ τά φλογερά τους κηρύγματα. Εξομολογούσαν πολλές φορές ολόκληρο τό στράτευμα και τόνωναν τήν πίστη των στρατιωτών. Και λειτουργώντας αδιάκοπα, πολλές φορές και σέ ώρα βομβαρδισμού, χάριζαν ώρες πνευματικής ανάτασης στους γενναίους πολεμιστές μας.

Από τις μαρτυρίες πού υπάρχουν, ξεχωρίζουμε δύο, χαρακτηριστικές γιά τήν ατμόσφαιρα στό μέτωπο.

Γράφει ό στρατιωτικός ιερέας Αρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Δεληγιαννόπουλος¹ ότι κατά τήν Εαρινή επίθεση του Μουσολίνι, τό Σύνταγμα όπου υπηρετούσε βαλλόταν από οβίδες. Ό συνταγματάρχης απελπισμένος του είπε ότι δεν έπρεπε νά γίνει Θεία Λειτουργία, γιατί ήταν επικίνδυνο. Εκείνος όμως του απάντησε ότι γι' αυτόν ακριβώς τό λόγο έπρεπε νά γίνει! Καί πράγματι έγινε. Στή διάρκεια της Λειτουργίας ό τόπος αυλακωνόταν από τις οβίδες. Μιά οβίδα έγλειψε τόν τοίχο του μικρού δωματίου πού τους χρησίμευε ως ναός, αλλά δεν έσκασε. Μιά άλλη είχε βυθισθεί πió πέρα στό χώμα, χωρίς κι αυτή νά κάνει ζημιά. Μιά τρίτη όμως έσκασε λίγο πió κάτω άπ' τό δωμάτιο, μέσα σ' ένα αμπρί². Καί αύτη σκότωσε τέσσερις

άνδρες καί τραυμάτισε άλλους τρεις, πού πήγαν εκεί νά φυλαχθούν καί δεν έμειναν στη Θεία Λειτουργία... Τό απόγευμα τους διάβασε τή νεκρώσιμη ακολουθία.

Τήν ίδια εκείνη μέρα ό ιερέας έγγραψε μέ συγκίνηση στό ημερολόγιο του: «Τά αεροπλάνα νά μουγγρίζουν... καί ατάραχοι νά τελούμε τήν Θείαν Λειτουργίαν. Ποιον θάρρος μας έδινες, Κύριε, τότε!».

Ό Ανθυπολοχαγός του Πυροβολικού Γεώργιος Παυλίδης³ καταθέτει καί τή δική του μαρτυρία γιά τή δράση του ίδιου ιερέα:

«Πρό της επιθέσεως τών Ιταλών της 9ης Μαρτίου 1941 είχαμε καταυλισθεί λίγο πιό κάτω άττ' τό χωριό Τόσκεσι... Κάναμε τεχνητή απόκρυψη τών σκηνών καί τών πυροβόλων μέ κλαδιά δέντρων. Μιά βραδιά είχε βρέξει καί δεν ρίξαμε κλαδιά στη σκηνή μας. Τό πρωί ερχόταν ένα αναγνωριστικό (ιταλικό) αεροπλάνο... έπαιρνε φωτογραφίδς... καί αν άνακά-

λυπταν παραλλαγή του χώρου, έρχονταν και βομβάρδιζαν. Έτσι και τήν ήμερα εκείνη ήλθε, βρήκε τή σκηνή χωρίς καμουφλάζ, τή φωτογράφησε και μετά μιάμιση ώρα... ήλθαν 15-20 στούκας, που κατέβηκαν στά 30-35 μ. χαμηλά... και άρχισαν νά σπέρνουν βόμβες.

...Τρέξαμε νά κρυφτούμε... Έγώ χώθηκα σε ένα σωρό από τσουβάλια... Οι κρότοι ήταν εκκωφαντικοί... Είχε καλυφθεί από καπνούς όλος ο καταυλισμός...

Όπως ήμουν α ξαπλωμένος (ανάσκελα), έβλεπα καθαρά τό αεροπλάνο, τόν αεροπόρο... τά χέρια τον, τις βόμβες. Είπα μέσα μον: Τώρα πιά, «νυν άπολύεις τόν Δουλον σου, Δέσποτα». Επιτέλους, κάποτε ...τά αεροπλάνα εφυγαν...

Με δισταγμό σηκώθηκα... Δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Ησυχία θανάτου. Μονολόγησα: «Έγώ μόνο ζώ». “Όμως, σιγά σιγά έβλεπα νά σηκώνονται μερικά κουρέλια... Λίγο λίγο γέμισε ο τόπος...

Ζητωκραυγές, σταυροκοπήματα παντού. Ό Διοικητής διατάσσει προσκλητήριο. Και τό θαύμα: Μέσα σ' αυτή τή φωτιά του σιδήρου δέν είχαμε ούτε ενα στρατιώτη... νεκρό ούτε και πληγωμένο...

Ό Διοικητής... δέχθηκε τήν πρόταση μου νά κάνουμε μιá ευχαριστήρια Θεία Λειτουργία. Κοντά μας ήταν ο στρατιωτικός Ιερέας... Συγκεντρωθήκαμε και αποφασίσαμε νά γίνει πρώτα εξομολόγηση... Πράγματι... εξομολογήθηκαν αξιωματικοί και οπλίτες και τό πρωί σε μιá μεγάλη σπηλιά ο π. Χρυσόστομος λειτούργησε. Πρίν από τή Θεία Λειτουργία μας μίλησε... Και στό «Μετά φόβου Θεού»... κοινωνήσαμε όλοι.

Δέν θά λησμονήσω εκείνη τή Θεία Λειτουργία. Καθώς προσέρχονταν οί στρατιώτες γιά νά κοινωνήσουν, έκλαιγαν. Και τά δάκρυα τους έπεφταν στην άγια λαβίδα. Έτσι τό Σώμα και τό Αίμα του Χρίστου αναμειγνυόταν μέ τά δάκρυα των

στρατιωτών...

“Εκείνες τις μέρες περπάτησε ο Θεός ανάμεσα μας...».

Στόν πόλεμο του '40 μέ ενθουσιασμό προχώρησαν οί φαντάροι μας στή μεγαλειώδη τους επέλαση. Ούτε οι βόμβες και η φρίκη τού πολέμου, ούτε οί στερήσεις ή τό κρύο μπόρεσαν νά τους ανακόψουν. Γιατί οί ιερείς τής Εκκλησίας μας τους κάλυπταν μέ τό τιμημένο ράσο τους. Ζέσταιναν τά παγωμένα τους κορμιά. Καί τόνωναν τίσ φοβισμένες τους καρδιές, σταλάζοντας μέσα τους πίστη και θάρρος.

1. Μετέπειτα Μητροπολίτης Αργολίδος

2. Υπόγειο χαράκωμα γιά στρατιώτες της πρώτης γραμμής

3. Μετέπειτα Μητροπολίτης Νικαίας

Πηγή

1. Μ. Χατζηφώτη, Ή Εκκλησία στόν αγώνα τού Σαράντα, Έκδ. «Ατλαντίς», Αθήναι, σ. 98-99,154-155.

από το περιοδικό Προς τη Νίκη, Οκτώβριος 2015